

Stk. 4. Boligministeriet kan med tillæg af normal markedsrente stå i forskud for kommunale udgifter og udlæg, der er en følge af bestemmelserne i stk. 2 og 3, for så vidt disse ydelser ikke står i et rimeligt forhold til en kommunes økonomi.“

Stk. 2 bliver herefter stk. 5.

5. § 11 udgår.

6. I § 15 ændres „§§ 8-13“ til: „§ 5, stk. 3, §§ 8-10 og §§ 12-13“.

7. I § 16 ændres „§§ 8-13“ til: „§ 5, stk. 3, §§ 8-10 og §§ 12-13“.

§ 2.

Det påhviler boligministeren så hurtigt som muligt efter denne lovs ikrafttræden at sikre sådanne udvidelser af inderzoner, at disse områder må anses for tilstrækkelige til dækning af behovet i de næste 7 år for byggegrunde og andre arealer til den bymæssige udvikling.

Bemærkninger til lovforslaget.

Begrundelsen for det fremsatte lovforslag er, at en underforsyning af byggearealer har medført betydelige stigninger i grundpriserne mange steder og vel særligt i storområdet ved København. Denne stigning i prisen for de nytilkomne byggearealer bevirker en høj vurdering af de allerede eksisterende byområder og en stigning i prisen i de tilgrænsende yderzoner. En åben diskussion om ændringerne i byudviklingsplanerne vanskeliggøres, fordi en sådan omgående fremkalder prisstigninger i de diskuterede områder. Prisstigningen og den deraf følgende stigning i vurderingen er en unødigt meget stor byrde for alle, der har skaffet sig egen bolig, og rammer disse hårdere end lejere, fordi enfamiliehuse kræver større grund end en lejlighed i etagebebyggelse, der naturligvis også rammes af de højere skatter. De høje ejendomsskatter, der følger med den høje vurdering, tvinger erhvervsvirksomhederne til at nøjes med mindre udvidelsesarealer end godt er. Landbrugsejendomme, der efter en byudviklingsplan ligger i yderzonen og derfor anvendes som landbrug, vurderes på grund af forventet overførsel til inderzone ofte meget højt, så driften som landbrugsejendom vanskeligt kan svare sig, men der findes jo ikke nogen anden udnyttelsesmåde under disse vilkår. Da hele denne uheldige udvikling skyldes, at de bebyggelige områder er for små, hvorfor udbuddet af jord til bebyggelse er langt mindre, end det er nødvendigt, for at prisdannelsen skal blive naturlig, bør loven om regulering af bymæssige bebyggelser ændres.

Ad lovforslagets § 1.

Til punkt 1.

Ændringen er en konsekvens af ændringen i § 5, hvorved bestemmelserne om tidsfrister er flyttet til denne paragraf.

Til punkt 2, 6 og 7.

Ændringerne er konsekvenser af ændringen under punkt 5.

Til punkt 3.

Ved den som § 5, stk. 1, foreslåede bestemmelse fastsættes der ingen tidsgrænse for en byudviklingsplans gyldighed. Derimod bestemmes det, at der ved byudviklingsplanerne skal udlægges et areal svarende til mindst 15 års forbrug af byggearealer som inderzoner. Det tilsikres, at et storområde, f. eks. København, Frederiksberg, Roskilde, Køge, Frederiksværk, Frederikssund, Helsingør og Hillerød samt Københavns og Frederiksborg amter og dele af Roskilde amt vurderes som den helhed, de faktisk udgør, samtidig med at de lokale hensyn varetages. Ved den ny bestemmelse om nødvendigheden af, at der tages hensyn til, at trafikken mellem bolig og arbejdsplads bliver mindst mulig, sikres, at der ved en byudviklingsplans udarbejdelse tages tilbørligt hensyn til udbyggede byområder, der grænser til den nye plans område, således at en eventuel fejl i det udbyggede områdes balance mellem beboelses- og erhvervsarealer afhjælpes.

Den nye bestemmelse i § 5, stk. 4, giver boligministeren et klarere medansvar end hidtil.

Til punkt 4.

Forslaget begrundes med, at det ikke er tilstrækkeligt, at der er arealer i inderzonerne, hvis der ikke findes sådanne tekniske hovedanlæg, at udstykning og bebyggelse kan finde sted, hvor behov for bebyggelse findes.

Til punkt 5.

Bestemmelsen i § 11 er overflødiggjort af den nye bestemmelse i § 5, stk. 3.

Ad lovforslagets § 2.

Bestemmelsen er en overgangsbestemmelse, der sikrer, at der straks træffes foranstaltninger til afhjælpning af den alvorlige mangel på ubebyggede arealer i inderzonerne.